

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Хіровоградська обласна

Ім. Ж.

Контрольний збірник

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX

№ 6 [2422].

ЧЕТВЕР, 12 СІЧНЯ 1978 року

Газета виходить з 1939 року.

Ціна 2 коп.

ПЕРША КОЛОНКА

ПТУ — ТВОЯ КОМСОМОЛЬСЬКА ТУРБОТА

БЮРО ЦК ВЛКСМ УХВАЛИЛО ПОСТАНОВУ «ПРО ЗАВДАННЯ КОМІТЕТІВ ВЛКСМ У СВІТЛІ ПОСТАНОВИ ЦК КПРС І РАДИ МІНІСТРІВ СРСР «ПРО ДАЛЬШЕ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРОЦЕСУ НАВЧАННЯ І ВИХОВАННЯ УЧНІВ СИСТЕМИ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОЇ ОСВІТИ». В НІЙ — ЗАВДАННЯ КОЖНОМУ КОМСОМОЛЬЦЕВІ. ТІ ВИЗНАЧИВ СВОЄ?

Безперечно, ти вже читав названий документ. Іще уважніше знайомитися з ним тобі доведеться надалі. Тож і хотілося б, щоб ти, друже, звернув увагу на два важливі моменти.

Перший — відповідальний, якісно новий рівень завдань постанови. Партія та уряд покладають на систему профтехосвіти великі надії. З ремісничих училищ, які готували кадри для окремих заводів і фабрик, профтехосвіта нині виросла у важливий орган, без якого неможлива нормальна діяльність складного суспільного механізму. В чії руки потраплять нові верстати з програмним управлінням, трактори Т-150, буркозбиральні комплекси? Чи досить кваліфіковані вони, аби справитися з новою технікою? А хіба менш важливо — що за серця живитимуть ті руки? Наскільки чиста у молоді культура почуттів, наскільки тверді комуністичні ідеали?

Від того, яке поповнення прийде в робітничі колективи з професійно-технічних училищ, залежать успіхи науково-технічної революції в нашій країні, успіхи комуністичного будівництва.

І друге. XVII з'їзд ВЛКСМ на виконання рішення XXV з'їзду КПРС ухвалив: «Комсомол — шеф профтехосвіти». Нинішня постанова — далша конкретизація завдань у даному напрямі.

Вдумайся: комсомол — шеф профтехосвіти. Це означає, що кожен комсомолец повинен зробити свій внесок у справу поліпшення навчальної і виховної діяльності ПТУ.

Діло тут знайдеться кожному. Якщо ти учень школи, то маєш подбати, аби твої друзі і ти сам більше знали про робітничі професії, про людей праці. А чому б твої первинні не направляти до профтехучилищ учнів за комсомольськими путівками?

Якщо ти студент, то тебе зачекалися в гуртках технічної творчості ПТУ, секціях і студіях художньої самодіяльності. А хіба менше турбот у загону макареників, які повинні допомогти в моральному вихованні трудової зміни Країни Рад?

Комсомольці робітничих і колгоспних колективів — прями шефи ПТУ. Нині енергійно зиконувати свої шефські обов'язки — одне з найвідповідальніших завдань виробничих первинних. Особливо увага — сільським профтехучилищам, підготовці механізаторських кадрів. І не просто увага, а конкретна допомога. Хай з твого колективу прийде в ПТУ за комсомольською путівкою майстер виробничого навчання, хай ваші лектори та агітатори розкажуть молоді про ініціативу добровільнізації «Дівчата, на трактор!» та ще багато інших конкретних справ.

Зараз ти уважно знайомишся з постановою. Постарайся, щоб на найближчих комсомольських зборах, засіданні комітету організація дала тобі доручення, справившись із яким, ти сказав би: «Я виконую свій обов'язок. ПТУ — і моя комсомольська турбота!»

ФОТОГРАФІЯ КОМСОМОЛЬСЬКОГО РОДУ

ДЕЛЕГАТИ ОБЛАСНОЇ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

Комсомольський секретар завжди на виду, на людях. По ньому звиряють свої дії рядові комсомольці, у нього вчаться активності, принципності, небайдужості до життя. Авторитет секретаря має завойовувати щодень. І якщо, скажімо, Вікторові Власенку вже чотири роки комсомольці Олександрійського електромеханічного заводу довіряють очолювати комітет комсомолу, то це, безперечно, завдяки високому авторитетові секретаря. Комсомольська організація цього заводу — одна з найчисленніших у місті, на рахунок чимало цікавих справ та ініціатив. Про це свідчать грамоти і вимпели ЦК ЛКСМУ, обкому і міському комсомолу, якими нагороджували комсомольську організацію підприємства. У Віктора Власенка, як і у кожного комсомольського секретаря, чимало справ — приємних і різних. Він вирішує їх разом зі своїм бойовим активом. Не зупиняється на досягнутому, зустріти 60-річчя ВЛКСМ ударними комсомольськими ділами — така найперша турбота у юнаків і дівчат з Олександрійського електромеханічного заводу і їхнього ватажка, делегата XX обласної комсомольської конференції Віктора Власенка.

Фото В. КОВПАКА.

У ПОЛЬОТІ КОСМІЧНИЙ КОРАБЕЛЬ „СОЮЗ-27“

Відповідно до програми дослідження космічного простору 10 січня 1978 року о 15 годині 26 хвилин московського часу в Радянському Союзі здійснено запуск космічного корабля «Союз-27», пілотованого екіпажем у складі командира корабля підполковника Джанібекова Володимира Олександровича і бортінженера Героя Радянського Союзу, льотчика-космонавта СРСР Макарова Олега Григоровича.

Програмою польоту корабля «Союз-27» передбачається здійснення стикування з пілотованою орбітальною станцією «Салют-6» і проведення на її борту спільних досліджень та експериментів екіпажами двох космічних кораблів.

Бортівні системи корабля «Союз-27» працюють нормально, самопочуття екіпажу добре.

(ТАРС).

ДО 60-РІЧЧЯ ВЛКСМ КОНКУРС ПОЕТІВ

ВНЕСОК УМІЛЬЦЯ

Олександрівський райком комсомолу підбив підсумки змагання між молодими раціоналізаторами району. Найбільших успіхів добилися умільці цукрового заводу. Їхні пропозиції спрямовані на вдосконалення технології цукроваріння, підвищення якості продукції. Комсомолец Леонід Федченко, майстер контрольно-вимірвальних приладів та автоматки цього підприємства, завоював титул кращого раціоналізатора району. Лише дві його пропозиції після впровадження у виробництво принесли економічний ефект у 11034 карбованці.

Райком комсомолу разом з комітетом комсомолу цукрового заводу планує узагальнити досвід молодих Едісонів підприємства.

Вимогливі журі турніру були самі слухачі. Їм роздали списки учасників цього незвичайного герцю, і тому кожен глядач мав змогу поставити свою оцінку напроти прізвища поета, що виступав.

Приємне враження залишили виступи ще зовсім молодих авторів, студентів Кіровоградського педінституту Павла Беляєва, Володимира Бубиря, Наталки Фесенко та інших.

Переміг у конкурсі лікар Анастолій Кримський.

В. ВАСИЛЕНКО.

НА ТРИБУНУ ОБЛАСНОЇ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ СКІЛЬКИ СЛУЖИТИ ТРАКТОРУ?

Микола Шапошник — представник чималого загону молодих механізаторів колгоспу «Заповіт Леніна» Знаменського району. Він належить до категорії людей, котрих ветерани з любов'ю називають своєю гідною зміною, кому шедро передають набутий досвід, знаючи твердо, що справа їхня продовжуватиметься.

Комсомолец М. Шапошников не байдуже, яким буде його хліборобське завтра. Кожен трудовий день для нього — крок до того, щоб шедришала нива, щоб надійнішою була техніка. Ось як він міркує про свою роль молодого господаря поля.

МЕХАНІЗАТОРСЬКИЙ стаж у мене порівняно невеликий. До служби в армії працював я шофером у своєму рідному колгоспі «Заповіт Леніна». Після служби — знов півтора року за кермом автомобіля. Навчався мені професія, та чогось не вистачало. Одного разу не стала привабливою мене сіра стрічка асфальту, а грузькі польові шляхи почали дратувати. Привіз, відвіз. Далеко чи близько — байдуже. Ніякої радості від того, що робиш протягом дня (нехай вбачать мені з одвертість колишні колеги-шофери).

А тут саме відкрилися в селі курси трактористів. Кількамісячні. Там училися переважно старшокласники нашої середньої школи. Хоч я й старший на кілька років, та все ж не посоромився разом з ними сидіти в класах курсів. Відверто кажучи, не шкодую, що ходив на курси. Знайшов своє покликання. Тепер поле — моя рідна стихія, моя радість і тривога.

То ж питання, скільки служити трактору, аж ніяк не може мене не хвилювати.

ЩОБ НАДІЙНОЮ БУЛА ТЕХНІКА

Не збираюсь довго розповідати про те, як необхідно доглядати ЮМЗ-6 чи Т-74, — про це багато вже говорили на сторінках газет мої друзі по професії з усіх районів нашої області. Більшість із них мають соціалістичний стаж і досвід, ніж я, знаю, як ходити за машиною, коли ставити її на техогляд, коли і як ремонтувати. Але чи тільки від ставлення тракториста до дорученої справи залежить вік машини? І так, і ні.

Буду конкретним. У нашому господарстві не завжди дотримують графіків техоглядів чи ремонту. Часом буває так: у разі пад польових робіт саме час доглянути машину. Відомо кожному механізаторові: в гарячу пору техніка не має права простоювати. А механік — безапеляційно: — Попрацюй іще день-два, трохи розкрутимось, потім і поставиш трактор на техогляд. Бачиш, із роботою запам'ятовується.

Воно, ясно, так. Стояти й справді ніколи. Та одна річ, коли тракторист, почувавши свою відповідальність за долю врожаю, нечисто неспить, а перед початком роботи змостить машину, підтягне всі кріплення. І інша — коли махне рукою: «Бондиріві чи «хачікові не бачити, як-то».

(Закінчення на 2-й стор.).

МОНОЛІТНА ЄДНІСТЬ РАДЯНСЬКОГО НАРОДУ

1.

«ПЕРЕМОГА Великої Жовтневої соціалістичної революції, — говорив Генеральний секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР товариш Л. І. Брежнєв, — вивела нашу країну, наш народ в авангард соціального прогресу. І сьогодні, через 60 років, ми займаємо гідне місце на його найпередовіших рубежах». У цьому загальнознавчому факті відбилися, по-перше, внутрішньо властиві соціалізму переваги перед капіталізмом, справжній демократизм і пайовий гуманізм, по-друге, монолітна єдність радянського суспільства.

Трудачі Радянської країни на практиці підтвердили глибоку вірність висловленого засновником першої в світі робітничо-селянської держави В. І. Леніним положення про те, що соціалізм «таїть у собі гігантські сили». Нова Конституція СРСР фіксує, що ці можливості вже втілено в дійсність: за незначително короткий історичний строк в СРСР побудовано розвинуте соціалістичне суспільство; радянський народ приступив до будівництва комунізму.

У чому ж полягають джерела сили і життєвості, незламності соціалізму? Радянський досвід будівництва нового життя переконливо показав, що вони криються в самій його природі, яка зумовлює неподільність інтересів і цілей кожної людини з інтересами і цілями всього суспільства, відкриває не бачені ніколи раніше можливості розвитку особи. В нашій країні послідовно втілюється в життя ленінський заповіт про необхідність обов'язкового здійснення принципу «всі за одного і один за всіх». У Конституції СРСР підкреслюється, що законом життя радянського суспільства є підняття всіх про благо кожного і підняття кожного про бла-

го всіх». Ось чому трудачі всіх національностей Союзу РСР з цілковитою підставою і законною гордістю кажуть: «Ми — радянський народ!»

Застосування цієї формули виражає саму суть згуртованості трудящих першої країни перемігшого соціалізму. В ній — відбиття існуючої в Радянській країні органічної цілісності і динамізму нової соціальної системи, її політичної стабільності, непохитної внутрішньої єдності. «Звідси, — говорив Л. І. Брежнєв на позачерговій сесії Верховної Ради СРСР дев'ятого скликання, — зростає зближення всіх класів і соціальних груп, усіх націй і народностей і утворення у нас історично нової соціальної та інтернаціональної єдності людей — радянського народу».

Утворення нової історичної єдності — радянського народу — узагальнений підсумок усіх перетворень у нашому житті, один з основних показників зрілості побудованого в СРСР розвинутого соціалізму і водночас найважливіша умова його поступового переродження в комунізм. XXV з'їзд КПРС спеціально підкреслив, що партія, спрямовуючи розвиток суспільства, постійно враховує роль цього чинника.

Нова єдність — надзвичайно складне та багатопланове явище. В ряді інших історичних суспільств, наприклад класів, націй, держав, і порівняно з ними радянський народ — це єдність незрівнянно вищого рівня розвитку — за характером і масштабами соціальних зв'язків, за ступенем їхньої зрілості, за рівнем згуртованості, за роллю в суспільному прогресі. Вона є природним наслідком суспільного розвитку нашої країни, того позого, що припис із собою соціалістичний лад. Визначальну роль при цьому відігравали чинники в ході перетворення суспільних

відносин спільні риси класів, націй, усіх радянських людей, що виявляються в усіх галузях життя і боротьби за утвердження нового суспільства. Тому й записано в Конституції СРСР, що радянське суспільство тепер — суспільство зрілих соціалістичних суспільних відносин. Нова історична єдність людей склалася на основі зближення всіх класів і соціальних верств, юридичної і фактичної рівності всіх націй і народностей, їхнього братерського співробітництва.

Радянський народ — насамперед єдність класів, соціальних верств і груп. Це, далі, єдність соціальних націй і народностей, національних і етнічних груп. Радянський народ також і соціалістичний союз усіх трудящих СРСР — працівників індустрії, сільськогосподарства і культури, фізичної й розумової праці, які становлять соціальну основу багатонаціональної загальнонародної держави.

Радянський народ — не сума суспільностей, а соціально-класова та інтернаціональна монолітність єдиної єдності, єдності у різноманітних її виявах. Чим же визначається така природа нової єдності? По-перше, єдністю інтересів і цілей робітничого класу і його союзників — селянства та інтелігенції. По-друге, діалектичною єдністю інтернаціонального й національного, причому в житті й усієї нової історичної єдності, так і кожної нації, народності. Якщо й можна говорити про зміну співвідношення радянського народу і національних суспільств, котрі до нього входять, то лише в плані зростання ролі першого в розвитку другий. Причини цього криються у впливі інтернаціоналізації, поглиблення соціальної єдності суспільства і зростання ролі інтернаціональних чинників.

Соціально-політична суть нової історичної єдності виявляється в суспільному житті, з одного боку, як єдність класів і соціальних груп, а з другого — як інтернаціональна єдність народів СРСР.

Визначальну роль у стві радянського народу відіграє його соціально-класова єдність.

Визначальний вплив на формування ознак нової історичної єдності, на її суть роблять інтереси і комуністичні ідеали радянського робітничого класу, теоретична і практична діяльність КПРС. Ознаки радянського народу являють собою сплав кращих загальнознавчих рис усіх класів і соціальних груп, націй і народностей. У їх числі: єдність економічного життя, соціально-класова єдність, єдність політичного й духовного життя, інтернаціональна єдність, єдність радянського способу життя. Важливою ознакою радянського народу є також єдність інтернаціональної мови, якою дедалі більше стає російська мова.

Закономірністю всього буття радянського народу є неухильне зміцнення його єдності на базі поступового посилення соціальної однорідності всього суспільства. Для розвитку нової єдності характерне переплетення процесів зближення соціально-класових і національних суспільностей. На цій основі відбувається також процес зміцнення економічної, соціальної, політичної, ідейної та інтернаціональної єдності нової історичної єдності, далі її зміцнення і розвиток.

Радянський народ як нова історична єдність — живий соціальний організм, що постійно розвивається. В міру цього розвитку зростає і її роль у забезпеченні прогресу нашої країни по шляху до комунізму.

М. КУЛИЧЕНКО,

доктор історичних наук, професор.

АПН.

ДЕНЬ видався теплим, привітним, як буває ранньої осені. А може, таким він здався Сергієві, бо вже рідко пролітало павутиння бабинею літа, а ранками його Т-150 іноді й тоненьким інеем укривався; на порі осінні жнива. Тільки Сергієві той ранок запам'ятовувався теплим та привітним. Мабуть тому, що чекав він його цілий рік, думав про той день, що мав настати в його житті. Його, тракториста, сьогодні прийматимуть з кандидатами в члени Комуністичної партії. Згадалося, як на партзборах комуністи кілька разів поговорили, що віднині йому, Сергієві, потрібно бути там, де найважче, де він найнеобхідніший. Згадалося, як хтось додав: «Та його не злякаєш труднощами. Роботячий. Он уже й медаль «За трудову доблесть» має...» Тепло на душі у Сергія від спогадів. І розхвилювався: «А як у райкомі, на бюро, про що там питатимуть?»

Та перше запитання, коли на випробування ставився його, тепер уже члена КПРС Сергія Гетьманенка, готовність бути де важче, де найпотрібніше, чекало відомо.

— Поздоровляю, Сергію, — першим привітав голсвний інженер колгоспу Володимир Михайлович Попадик, — приймай бригаду. — І на німий від здивування Сергія погляд додав:

— Учора на правлінні вирішили, не встигли повідомити. Ні, нове призначення не було присланим сюрпризом. Це було його перше партійне доручення — нелегке, відповідальне.

Друга тракторна бригада, де ще вчора Сергію Гетьманенку працював на тракторі Т-150, мала у своєму володінні найбільше порівняно з іншими землі і найнижчі врожаї та виробіток на наявну техніку. Як членові цього колективу, Сергію відомі були причини таких «успіхів». У бригаді тоді ходила по колу чарка в робочий час, бригадир при такій дисципліні, зрозуміло, не мав авторитету. До техніки теж було ставлення трохи своєрідне: витиснути з неї все, що можна, а вийде з ладу — нову пришлють, не доведеться сидіти без діла в жнива чи на посівній.

Відчувати своїх товаришів від цих звичок, — на частя вони не переросли в традицію, — довелося наймолодшому в господарстві бригадирові Сергію Гетьманенку. Кажуть, звички не приходять одразу і одразу не зникають, потрібен час, щоб їх змінити. Іноді у Сергія виникало бажання повністю скористатися своїм пра-

вом керівника колективу; діяти тільки наказом. Так легко і просто. Хто б не послухав бригадира! Та стримував себе. Пам'ятав, що сам особисто старався втручати краще працювати, коли йому не наказували, а довіряли ту чи іншу справу. Іно-

● ДЕЛЕГАТИ ОБЛАСНОЇ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

БРИГАДИР

ді ловив на собі скептичні погляди, мовляв, побачимо, до чого докеруєшся. Одного разу не витримав, різко і зле спитав літнього механізатора:

— А як би ви вчинили на моєму місці? Уявіть, що завтра вас призначать бригадиром...

Слідом за бригадиром почали осудливо ставитись до побителів чарки в усій бригаді. Вперше минулого літа прямо в польовому таборі відбувся товариський суд. Механізатори, до речі, у відсутність бригадира, принципово оцінили поведінку двох своїх товаришів, які в робочий час у посадці пили горілку. Молодший з порушників трудової дисципліни не витримав того, що у бригаді від-

ного відвернулися, — розрачувався.

Особистий приклад бригадира, його принциповість, правильний стиль керівництва — це ті складові, що становлять його авторитет сьогодні. Від них лежить стежина до цементаційного чинника, який допоміг сформувати колектив за вимогами часу: дружним, згуртованим, якому під силу складні, відповідальні справи. Починав молодий комуніст, бригадир Сергію Гетьманенку з налагодження дисципліни. Як по-

радив секретар парткому А. П. Русаченко. Ось тільки на місці, в колективі, все дозодилося вирішувати самому, вже без поради. А через рік друга бригада вийшла в передові серед чотирьох бригад господарства. Першими закінчили оранку під урожай 1977 року механізатори цього колективу. Ранні зернових зібрали по 34,2 центнера на кожному з майже 800 гектарів. Урожайність цих культур по колгоспу була на 4 центнери нижчою. Одержали з гектара по 54 центнери кукурудзи в зерні.

— Мало не всі перші місця і по темпах роботи, і по врожайності здобули хлопці з бригади Гетьманенка, — розпо-

вів секретар парткому колгоспу Анатолій Петрович Русаченко. — Запальний бригадир. Коли треба, то й за кермо сідає. Серед механізаторів поважають таких: керуєш — сам умієш усе робити.

Поважають Сергія Гетьманенка. За те, що справжнього роду хліборобського, що щиро душою до людей, що досконало знає техніку, що свої знання передає молодим. Кілька років тільки у нього одного був трактор Т-150, тільки він закінчив спеціальні курси, що дали право водити цю машину. Нині Борис Дирка, Віктор Федоров, Анатолій Споденко, Володимир Струтинський працюють на трьох новеньких Т-150, що надійшли у бригаду минулого року. Цього навчив їх бригадир особисто, у вільний час.

...Підсумовую все почуте у бригаді, в парткомі, в райкомі комсомолу про молодого комуніста, керівника колективу механізаторів Сергія Гетьманенка. Є закономірність у тому, що районна комсомольська організація вдруге обрала його делегатом на обласну комсомольську конференцію. Гідний цього молодий хлібороб.

О. БАСЕНКО,

спецкор «Молодого комунара».

Колгосп імені Жданова Кіровоградського району.

«В клуб на посиденьки»

У нашій газеті за 13 грудня минулого року в матеріалі «В клуб на посиденьки» піддавався критиці Синьківський сільський Будинок культури, в якому незадовільно організоване дозвілля молоді. Заключуючи Ульяновський районним відділом культури В. О. СВИНІРЧУК повідомив редакцію, що «директору Будинку культури М. В. Коржучку вказано на необхідність поліпшити роботу закладу по організації дозвілля молоді». І далі: «В даний час при Будинку культури працюють естрадний оркестр, вокальний, драматичний гуртки і гурток художнього читання... В культурно-освітньому закладі після ремонту поновлено історико-краєзнавчий музей».

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

що трактор вийде з ладу, то чого це я маю хвилюватися?» Рушає в поле, неспішно для свого колгоспу, а «для дядька» працює. Так і до виходу з ладу машини близько.

Тим-то я вважаю, що перше слово за керівником. Настав час ставити трактор на техогляд — нічого роздумувати. День чи півдня простійте — надовше збережеться, більше віддачу дасть. Бо ж скільки випадків було й минулого року, коли в найгарячішу пору один-два, а то й кілька тракторів стояли в полі нерухомо. У жнива що було з комбайнами? Те саме. А восени оранку затягнули.

Далі. Мені здається, що слід було б ставити спеціальну групу з досвідчених механізаторів, яка

ЩОБ НАДІЙНО БУЛА ТЕХНІКА

могла б прискіплюво оглянути кожну машину, вказати на недороблене, допомогти молодому й недосвідченому колезі. Об'єктивно, по-діловому. Це ж тільки на користь пішло б і трактористам, і спільній справі. На жаль, у нас поки що бракує саме отакого контролю.

Правда, тут є об'єктивні причини. Позаторік три тракторні бригади з'єднали в одну. Нелегко бригадирові, яким би він досвідченим не був, відразу згуртувати колектив, зменшувати його. Він, цілком закономірно, більше довіряє тим, кого краще знає. Інші ж, звичайно, наче ображені. Я вважаю, даремно. Треба ж дати можливість керівникові придивитися до всіх

нас, вивчити ділові якості кожного, а тоді й робити висновки. Адже далі не можна в одному порівняно невеликому колгоспі керувати технікою кільком господарям.

У нас молодий бригадир — Станіслав Дем'яненко. В ньому ще довго горітиме комсомольський вогник. Тому він, Станіслав, і розуміє нас, молодих, і водночас підтримує ветеранів. Добре розуміє, що молода сила в поєднанні з багатим досвідом здатна горі зсувати. А довіра керівника багато значить, особливо для тих, хто недавно влився в трудовий колектив.

І останнє, на чому я хочу спинитися. Людина живе не хлібом єдиним. Ми, механізатори, нині маємо добрі заробітки. Мабуть, і не на кожному підприємстві робітник заробляє

стільки, скільки тракторист у колгоспі. Але відмінність у тому, що на підприємстві і в тракторній бригаді неоднакові умови праці. Можу з радістю сказати: в торішньому трудовому сезоні різниця між заводським чи фабричним цехом і тракторною бригадою нашого колгоспу була незначною: переобладнали будинок для механізаторів, стала до ладу простора ідальня. Тепер плануємо заасфальтувати дорогу від населеного пункту до польового табору. А коли взяти до уваги й те, що в селі відкрився новий просторий і світлий Будинок культури, то я переконаний, молоді в селі залишатимуться дедалі більше. Бо є де наї, молодим працювати, є де й відпочивати. Кажуть, на молочнотовар-

ному комплексі, що розташований у колгоспі «Путь Ільича» на околиці міста Знаменки, середній вік майстрів-операторів машинного догляду не перевищує 30 років. А тепер і у нас такий комплекс виростає. Отже, буде й для молодих дівчат робота. Село стає індустріальним.

Бачите, хотів сказати лише про трактор, а сказав і про інше. Бо ж у нашому сучасному селі все так переплітається! Трактор — умови праці і відпочинку — взаємин між членами трудового колективу — роль молодого покоління хліборобів, і найголовніше, його велика відповідальність за майбутнє села.

І трактор, і автомашина, і дойльний апарат, і будь-який інший механізм працюватиме довше лише тоді, коли потрапить у руки справжніх господарів. А такими господарями повинні бути ми, молодь села.

М. ШАПОШНИК,

механізатор колгоспу

«Заповіт Леніна»

Знам'янського району.

ДАВАЙТЕ почнемо розмову з редакційної анкети. Ми спитали своїх читачів, комсомольських і фізкультурних активістів: «Чому збірні області постійно займають останні місця на республіканських спартакіадах змаганнях? Чому ми серед останніх у впровадженні комплексу ГПО?»

У більшості відповідей один і той же зміст: «У колективах фізкультури, спортклубах немає зразкової спортивної бази, бракує кваліфікованих тренерів...»

А ветеран спорту з Кіровограда В. Л. Звержховський не згоден: «Наші упущення — на «малому стадіоні». Якщо фундамент будинку крихкий, нічого й думати про гарний дах. Я маю на увазі дитячий спорт. З нього треба починати розв'язання проблеми. Бо саме з шкільного віку гартується характер майбутніх чемпіонів. Якщо в кожній школі виросте хоча б один майстер спорту, всі паври будуть нашими».

Якщо... На Кіровоградщині 647 загальноосвітніх шкіл. Отже — 647 майстрів. Неймовірно? Але ж тільки з однієї середньої школи № 5 м. Кіровограда за останні роки вийшло три майстри спорту, більше 10 призерів республіканських турнірів — гімнастів, стрільців, борців, легкоатлетів. Чия це заслуга? В першу чергу вчителів фізкультури.

Згадаймо славнозвісну Неллі Кім. Починаючи свою спортивну біографію, вона сказала: «У заняттях спортивною гімнастикою я не бачу для себе особливого сенсу». Але наполегливим був її вихователь Володимир Байдін, він вірив у «залізу» й «легку» Неллі, хоча з неї деякі фахівці хотіли зробити чемпіонку з плавання.

І казахська спортсменка недовів заявив: «Це перемога мого вчителя. Він вишліфував з мене гімнастку без нервів».

Так кажуть і про свою вчительку Людмилу Максимівну Коляду чемпіони області з багатоборства ГПО, учні середньої школи № 5 м. Кіровограда Лариса Гречко та Олена Ковальова. Такої думки про свого наставника й учні кіровоградських шкіл № 27 і 11 Олег Миколаєнко та Олег Заєць, які теж стали чемпіонами області з багатоборства ГПО. Хто ж іще? Хто ж іще може гордитися тим, що він, представляючи свій клас чи школу, завоював «золото» і довів, що спроможний іти далі, змінити своїх старших товаришів — рекордсменів міста і області, призерів республіканських чемпіонатів?

● **СТАРТИ НАДІЙ:**
Є ПЕРЕМОЖЦІ,
АЛЕ НЕМАЄ
ПЕРЕМОЖЕНИХ.

● Чому Неллі Кім
стала
«гімнасткою
без нервів?»

● **ІВАН КИВАЄ**
НА ПЕТРА...

● Хто введе
формулу
активності?

Що на „малому СТАДІОНІ“?

На жаль, під час стартів з багатоборства ГПО на місських змаганнях більшість результатів школярів на фініші засмучувала. Бо лише 8 дівчат з 24 (ступінь «Спортивна зміна») підтвердили нормативні вимоги. У 12 хлопців з 18 (ступінь «Сила і мужність») — прочерки. А протягом усіх змагань 158 школярів мали нулі. Ось де щілина у фундаменті...

Можна погодитися з тим твердженням, що не кожному фахівцеві щастить відкрити і побачити у своєму вихованцеві олімпійський характер.

Але ж коли мова заходить про фізичне виховання школярів, ми й не робимо наголосу на тому, щоб більшість юних фізкультурників прагнула сягнути олімпійської висоти. Йдеться про загальний фізичний гарт дітей, їхнє здоров'я, бадьорість.

Що ж до Всесоюзних спортивних дитячих ігор «Старти надій», то вони такі «заглядають» у майбутні Олімпійські, бо найповніше відображають моральний зміст нашого соціалістичного спорту, бо тут на перший план виступає колектив. Юні спортсмени вчать колективізму, взаємовиручці — змагаються клас із класом, загін із загonom. Дванадцятирічний хлоп-

чик знає: якщо він дасть у загальну копилку очок найбільше — буде перемога. І всім — почесні. Ось так і народжуються майбутні рекордсмени.

І КОЛИ ми запрошуємо дітей до «Стартів надій», то маємо подумати передусім про те, який у нас «малий стадіон». Завітаймо в Бобринецьку восьмирічну школу № 3. Спортивний комплекс тут справді зразковий: смуга для бігу, сектори для метання, стрибків, перекладина, гімнастичні драбини, універсальний майданчик для ігор. І всюди — плакати, заклики, лозунги. Містечко, прикрашене вимпелами і прапорами, барвисте у святковій «кодежі».

Так тепер у більшості шкіл району. Ці споруди допомогли збудувати шефи — комсомольські організації колгоспів. На майданчики біля шкіл разом з учителями і старшокласниками вийшли молоді механізатори, будівельники. Спільно прокладали дренажні доріжки, розкреслювали сектори і корти. І в організації змагань теж допомогли — як інструктори і судді, як перші порадики.

Такі зразкові містечка тепер у Кіровоградській середній школі № 13, Кам'янокриничанській середній школі Ульяновського району, Новомиргородській середній школі № 1. Справді, у будівництві спортивних споруд для учнів ми маємо певні успіхи.

Інша річ, як ми використовуємо свої «малі стадіони». Хто тут буває у вихідні дні, хто під час канікул? На багатьох спортивних майданчиках кіровоградських Черемушок, наприклад, у перші дні січня ми зустріли хукеїстів без ковзанів, бо господарі «малих стадіонів» не обладнали льодових майданчиків — чекали сибірських морозів і снігу.

За повідомленнями редакційної пошти, в багатьох школах грізали спортивні змагання, але стихійно, без визначеної мети, без емблеми «Стартів надій». Звісно, після такого дітям про нагороду нічого було і мріяти.

Якось ми завітали до Людмили Максимівни Коляди, про яку вже згадували. Як і завжди, спортивні поєдинки дітей тут, у СШ № 5, проходили за чітким сценарієм. Змагалися стрибунки, бігуни. Клас із класом. Окремим переможцям вручали стрічки чемпіонів, вимпели. Всій команді — торт, вази з цукерками. Так було на день стрибунки, так було в клубах «Біла тура», «Шкіряний м'яч», «Нептун». Цікаві дитячі ігри. І кожна з них «підключена» до ГПО.

ТАК, адреси досвіду ми маємо. Але чомусь ними рідко цікавляться в райкомах комсомолу, у відділах народної освіти. Повторюється дивна тенденція — часто-густо комсомольські активісти надіються на фізкультурних працівників і чекають, коли нарешті треба буде підбивати підсумки районних змагань. А в спорткомітетах чекають ініціативи комсомольських працівників. Словом, як у приказці: Іван киває на Петра...

Для прикладу наведемо

розмову з кількома райкомівцями.

На наше запитання, який клас горік став чемпіоном «Стартів надій», секретар — завідувач відділом учнівської молоді Устинівського райкому комсомолу Сергій Макуха відповів:

— Надіємось мати такого в Димитровській середній школі...

Секретар Онуріївського райкому ЛКСМУ Костянтин Данов:

— Про чемпіонів поки що нам не відомо...

Секретар Кіровоградського міського комсомолу Володимир Ікаліна:

— «Старти надій» тривають. Хто чемпіон? Запишіть в міському спорткомітеті.

А голова Ленінського районного спорткомітету Микола Головкин здивовано:

— Який клас у чемпіонах? Чекайте, чекайте... Та краще подзвоніть у наш райком комсомолу.

Перший секретар райкому ЛКСМУ Тетяна Лебедева запевнила:

— Про це знає голова...

— ???

Що значить по-справжньому виявити комсомольську гурботу про дитячі спортивні ігри? Мало написати постанову і розробити положення про «Старти надій». А хто покликає на допомогу шефів з підприємств, колгоспів і радгоспів? А хто проведе показові старти, щоб спортивне свято повторилося в усіх 647 школах області? Хто розкаже дітям про кіровоградського майстра спорту Віктора Савчука, який теж починав своє зростання на «малому стадіоні», а тепер має успіхи і на міжнародних змаганнях? Хто? Вчитель фізкультури, фіззорг, комсомольський активіст. Усі разом. Справи

підуть на краще, якщо буде діловитість наставника школярів, якщо виявить ініціативу комсорг. Потім — спільні дії, за чітким

робочим планом, за цікавим сценарієм, на заздалегідь підготовленому стадіоні у святковій «кодежі».

Спробуймо «роздивитись» на місцях, у кожній школі всі найкращі класи і пошукати їх на районні та міські фінали. Тоді буде ясно, на кого нам надіятись. І ми побачимо зблизка, який справжній фундамент будинку, що нам доручено звести. Спробуймо!

М. ШЕВЧУК.

Усім! Усім! Усім!

«СТАРТИ НАДІЙ»:

ВИСОТИ ДЛЯ КОЖНОГО З ВАС,
ПРОГРАМА НА КОЖЕН ДЕНЬ

УЧНЯМ 4—5 КЛАСІВ пропонується: біг на 30 метрів, стрибки в довжину і висоту, метання тенісного або 150-грамового м'яча, плавання — 25 м, лазіння по канату, крос 300 м — для дівчаток, крос 500 м, підтягування — для хлопчиків, рухливі ігри й естафети.

ДЛЯ УЧНІВ 6—7 КЛАСІВ програма майже та сама, але дистанцію бігу збільшено до 60 м, а плавання — до 50 м, додано стрільбу з пневматичної гвинтівки на 10 м з упору стоячи, мішень «П».

ВОСЬМИКЛАСНИКИ І ДЕВ'ЯТИКЛАСНИКИ змагатимуться за такою програмою: в бігу на 60 м, стрибках у довжину і висоту, метанні, плаванні на 50 м, стрільбі з пневматичної гвинтівки на 10 м, спортивних іграх: дівчатка — в кросі 300 м, згинання і розгинання рук в упорі лежачи; хлопчики — в кросі 500 м і підтягуванні.

ДЕСЯТИКЛАСНИКИ БЕРУТЬ УЧАСТЬ у бігу на 100 м, стрибках у довжину і висоту, метанні гранати, стрільбі з дрібнокаліберної гвинтівки на 25 або 50 м, плаванні на 100 м, кросі (дівчатка — 500 м, хлопчики — 1000 м).

З усіх видів цієї програми в класах виявляють

найсильніших — найкращих спринтерів, стрибунів, багатоборців серед хлопчиків і дівчаток. Районні й місські змагання відповідно до програми етапу організовують для учнів 4—9 класів. Тут необхідно включити поєдинки на приз клубів «Золота шайба», «Шкіряний м'яч», «Плетений м'яч», «Біла тура», «Чудо-шашки», турніри та ігри з військово-технічних видів спорту.

У програму 1-го й 2-го етапів рекомендовано поєдинки із зимових видів спорту — лижні гонки, ковзання. В тих районах, де немає умов для плавання, цього виду дозволяється не проводити.

У кожному виді програми визначається клас-переможець (на першості школи, району, міста) — за сумою результатів, досягнутих заліковими учасниками (10 хлопчиків і 10 дівчаток). А за найменшою сумою результатів визначається клас-переможець з бігу, кросу, плавання, лазіння по канату, комбінованої естафети; за найбільшою сумою результатів — із стрибків у довжину, висоту, метання м'яча, метання гранати, підтягування на перекладині, згинання і розгинання рук в упорі лежачи, кузовної стрільби.

У змаганнях 1-го, 2-го, 3-го етапів у комплексному заліку найкращий спортивний клас визначається за найменшою сумою місць, набраних класом в усіх видах програми.

Школа направляє матеріали на три кращих спортивних класи (серед 4—5, 6—7, 8—9) до районної чи міської ради «Стартів надій». І за цими результатами визначаються учасники районних, місських змагань, на яких буде визначено двох переможців.

Обласна рада «Стартів надій» за результатами 2-го етапу назве два кращих спортивних класи області.

ВИРІЖ І ПОКЛАДИ ДО КОНВЕРТА

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ЯНА ТВОЯ ДУМКА

ПРО ТЕ, ЩО ТІ ПРОЧИТАВ НА ЦІЙ СТОРІНЦІ?

— Ти береш участь у дитячих спортивних іграх. Частіше на типових спортивних майданчиках чи біля свого будинку, на вулиці, сільському майдані?

— Як відзначили твій клас, котрий став чемпіоном «Стартів надій»?

— Хто тобі розповів про програму Всесоюзних дитячих ігор? Чи ти сьогодні вперше дізнався про неї?

— Чи був такий випадок, що ти не бажав брати участі у спортивних змаганнях? Чому?

Останнє запитання — комсомольським і фізкультурним активістам, учителям фізкультури:

— Де ти бачиш ключ до розв'язання проблеми розвитку дитячого спорту?

Ю. ДМИТРЕНКО.

Вісімнацять

(Продовження. Початок у «Молодому комунарі» за 5, 10 січня ц. р.).

— Стій! Далеко не веді! Під кузню всіх!

До кузні Лупала — тридцять кроків. Михайло Сосна штовхає під бік Глушак.

— Ноги цілі?

— Угу.

— Тікай!

Петро зиркає на всі боки і прожогом кидається в напрямі подвір'я Пичів. Стара Пичиха, яка перелякана зиркає з подвір'я на вулицю, замирає на мить: «Втече? Ой, боже ж...» Бачить, як шарпається рантом голова Глушак назад...

Ідуть мовчки. Попереду комуністи Михайло Сосна, Василь Дуля обережно ведуть тяжкопораненого Грохима Рябоконя. Комсомольці Андрій Вороненко, Михайло Винокуров та Іван Степаненко підтримують свого секретаря Семена Тимофеева. Далі — Харитон Лешу, Іван Пич, Андрій Удод, Іван Дуля, Федір Жабський...

— Стій!

Червона від крові шеренга похмуро замирає. Напроти шикуються десяток григор'євців. Мало. Розстріляти треба п'ятнадцятьох. У ряд стають ще десятеро. Прикладають до плечі гвинтівки. Тихо. І рантом Сосна робить крок уперед:

— Хай живе Радянська влада!

Запл. Потім ще і ще. І знову тихо...

Над Глодосами вставав ранок. Починався день 2 червня 1919 року...

Не встигло село прийти до тями після григор'євського розгулу, як із-за Дніпра переправились на Херсонщину банди Махна і з'явилися під селом. Їх не чекали...

НЕПРОХАНІ ГОСТІ

Крик відчаю розітнув надвечірню тишу. Десь далеко перелякано татакнув кулемет. Слідом за криком, що обірвався так само згасав, як і зринув, голосно забрехав собака. Гримнув постріл, почувся жалісний сквачання. За мить усе стихло...

Павло Зоря накинув на плечі блаженський сірий піджачок і виходив на вулицю.

Відкопи в Глодосах зупинилися махновці, він не виходив з будинку. З тривогою прислухався до цілоденної безладної стрілянини, що її здійснювали пришесть без будь-яких причин, до кудкудакання курей, за якими полювали захмелілі воїни чорного прапора. Спочатку ховалися, очікуючи, поки армія Махна перейде через село. Але ті зупинилися, мабуть, надовго. Потім прислухався, чи не почалися арешти партизанів. Ні, махновці ніяких організованих арештів не проводили і спершу нікого в селі не чіпали.

Махно появився в Глодосах несподівано, і партизани, котрі залишалися в селі, не встигли відступити до Новоукраїнки, де перебував червоноармійський батальйон.

Та й вагалися б, чи відступати, якби навіть знали, що наближається Махно. Чутки про його повстанську армію ходили різні. І хто знає, чи правда, що він відкрив фронт денікінцям? Може, то денікінські шпигуни ткали павутину проти селянської армії?

Вранці під Глодосами появилася кінна розвідка Махна, промчала вулицями села до церкви і зупинилася біля однієї з трьох попівських хат. Вершники про щось поговорили з попом і зникли, здійснюючи куряву. А по обіді в Глодосі вступили основні сили Махна. Іхали на тачанках, запряжених добрячими кіньми. Попереду тріпотіло чорне полотнище з гаслом «З пригнобленими проти гнобителів завжди!»

Першою вступила чорна сотня Махна. «Батько» сидів зігнувшись, на розпачливий видимий тачанці між двох кулеметників і з-під лоба зиркав на безлюдні вулиці. Попереду, норуч махновця, що тримав віжки, Павло за примітив задрожив, а чорною сорочці, з довгими рукавами і маленькою, мавп'ячою, головою чоловіка. То був начальник махновської розвідки Лєво Зароп, він же Зінковський, у минулому одеський злодій.

Слідом за «батьковою» сотнею, в якій усі були немов на підбір — здорові, одягнені в чорні шовкові сорочки, добротні шаровари, заправлені в чоботи, посушливі, теж на тачанках, різноманітні воїни «повстанської» армії. Одягнені хто в що, вони все ж були, як відзначив про себе Павло, добре озброєні...

Становище партизанів було несприятливим. Чутки, котрі доходили до Глодос, говорили різні: і те, що Махно, оголивши фронт, залишив Червону Армію, на боці якої деякий час воювали його загони, і те, що він пішов у глибокий рейд по денікінських тилах. Остання чутка, невідомо ким поширена, гуляла по Глодосах відлюдна, наперекорній вступу махновської армії в село. Появи Махна на цьому березі Дніпра ніхто не чекав. За кілька днів по тому, як Махно зупинився в Глодосах, розташували свій штаб у попівській хаті, командира партизанського загону Митрофана Калька і комісара Івана Трипольського запросили до штабу. Вістовий розшукав Митрофана вдома.

— Волин хоче тебе бачити. Разом з комісаром твого загону. Сьогодні о п'ятій у штабі чекатимемо...

Про Волина Калько дещо чув. Ще під час Єлисаветградського з'їзду анархістів у квітні той разом із Суховольським обійняв узяти на себе політичне керівництво армією Махна. Недобитки конференції анархістів «Набате», яку розігнали чекісти в Москві, зринули на Єлисаветградщині. Набатові пробіралися в Гуляй-Полі, та не могли не скористатися благодатним ґрунтом дозріваючої григор'євщини. П'ять днів у Єлисаветграді радиди ідеї вождя анархізму, морочили демагогічними заявами голови робітникам, селянам. Майже ні з чим подалися до Гуляй-Поля... Про ці єлисаветградські події розповідав якось Митрофанів Микола Бобринцев. А тепер ось доля зводила Калька з ідеологом Махна... А може, не провокація? Однак нескоро. Проти партизанів же ніяких ворожих акцій не проводять. Третій день у Глодосах тихо...

Митрофан не догадувався, що Махно, знаючи про існування в Глодосах партизанського загону під своїх розвідників, збирався використати їх, а тому заборонив будь-які безчинства в селі.

Річ не в тому, що махновці відчували нестачу в людях. Кілька тисяч відбірних голіворізів, котрі наважилися переправитися через Дніпро на територію, яку контролювала Червона Армія і до якої наближались добре озброєні війська Денікіна, були ще великою силою.

І сто партизанів, як був переконаний Махно, погоди не робили. Що вони проти такої армії?

Інакше думали Волин і Суховольський. Ідеїні вожді анархізму вважали себе продовжувачами справи Бакуніна і Кропоткіна, тим-то в будь-якому сприятливому випадку прагнули довести до населення заклики «Набату», відродженого в Єлисаветграді, Одесі, Катеринославі. Вони носилися з ідеями безладного рад. антидержавного соціалізму, безладного радянського устрою, соціальної революції, одурманюючи політично незрілих, або ж нестійких у своїх переконаннях людей.

Тисячами примірників тут же, при штабі так званої Військово-революційної Рада і культурно-освітній відділ революційної повстанської армії України (махновців) випускали в похідний друкарні листівки. Тексти писав сам Волин. Такі листівки появились другого дня після появи махновців у Глодосах...

(Далі буде).

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград. Газета публікується на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки. 2.

НА ЗЛОБУ ДНЯ

і мій Георгій. Показува, окомлювання — ось чим фактично він займається. Але не забуває всю свою «роботу» акуратно заготовувати у спеціальному журналі і примушує розписуватись «пропагандистами», яких він «яртує» в басейні без води.

СЕРГІЙ БІЯЛТ (москвич) і ВЯЧЕСЛАВ КАЗАНСЬКИЙ (з Алма-Ати), слухачі Кіровоградського льотно-штурманського училища: Ми від душі сміялися під час вистави, особливо в сценах «яртування потопачих». Ми розуміємо, що це гіпербола, але ж є ще люди, які свою цілковиту некорисність прикривають парagraфами інструкцій.

Нам здається, що у виставі є цікаві знахідки, як режисерські, так і акторські, яскраві мізансцени. Взяти, скажімо, епізод з приходом комісії і, особливо, фінал спектаклю.

ЛЮДМИЛА ВДОВІНА, старша піонервожата середньої школи № 16. м. Кіровограда: Антонов і Марта, яких грають Анастолій Косяченко і заслужена артистка Української РСР М. Яриш, — найбільш життєві персонажі вистави, вони викликають симпатію глядачів. Обое правдиві у своїх почуттях, по-сучасному дотепні. Обое не піддалися на нечесні обіцянки різних махіаторів.

Сподобалось мені й оригінальне оформлення вистави художником В. Івановим.

Ми коротко розповіли про те, якою хотіли бачити свою нову роботу криворіччани і як її сприйняли молоді глядачі. Звичайно, не все ще досвідчено у спектаклі, він у роботі.

Коллективне інтерв'ю провела Т. КАЛЬЧИНСЬКА.

ТУРНИРНЕ ТАБЛО

ТУРНИРНЕ ТАБЛО

ТУРНИРНЕ ТАБЛО

НАСТІЛЬНИЙ ТЕНІС

ЧИЯ РАКЕТКА „МІЦНІША“?

В атаці Юрій ЛИХАЧОВ.

Фото В. ЧЕРЕДНІЧЕНКА.

Майже після десятирічної перерви поновився розграв юнацького чемпіонату республіки з настільного тенісу на рівні збірних команд областей.

Цей своєрідний дебют відбувся в Кіровограді в приміщенні дитячо-юнацької спортивної школи обласного спорткомітету. Честь нашої області захищали тенісисти Кіровоградської ДЮСШ № 3, де тренує Е. П. Степанов.

Змагання проходили за олімпійською системою: ті, хто програвав, не виступали із змагання, а розігрували останні місця, переможці складали фінальну групу.

Закінчився розграв командної першості. Не змогли пробитися вгору наші старші дівчата (1960—1962 років народження) та молодші юнаки (1963—1964 років народження). На старті турніру вони програли по дві зустрічі і в підсумку зайняли відповідно десяте та восьме місця.

Виступ старших юнаків і молодших дівчат був сприйнятий спеціалістами як серйозний успіх. Команда юнаків у складі учня 10-го класу школи № 17 майстра спорту Вадима Лєсюна та учня будівельного технікуму кандидата у майстри спорту Юрія Лихачова перемогла представників Дніпропетровської та Львівської областей і вийшла у півфінал. Але там зустрілася з дуже сильною командою Одеської області (до речі, одесити стали чемпіонами республіки) і прогала. В боротьбі за третє місце кіровоградці знову зустрілися з львів'янами, і вигравши з рахунком 3:0, стали бронзовими призерми чемпіонату. Вадим Лєсюн першим на Кіровоградщині серед тенісистів чоловіків одержав значок і посвідчення майстра спорту з настільного тенісу.

Учнівським класів шкіл № 11 і 8 Неллі Слюсаренко та Єльвіра Ташматова, що входили в кіровоградську команду дівчат, залишили позаду себе тенісисток Ворошиловградської та Львівської областей. Але по шляху до фіналу, як і юнаки, вони зустрілися з одеситками і теж програли. «Бронзу» наші дівчата завоювали в упертому поєдинку з командою Дніпропетровської області (3:2).

Чемпіонами республіки серед юнаків обох вікових груп стали одесити, серед дівчат старшого віку — спортсменки Львівської області, молодшого віку — тенісистки міста Києва. Загальнокомандні призові місця розподілилися так: Одеська область, місто Київ, Львівська область, Кіровоград — на сьомому місці.

Змагання тривали. Йде розграв особистих першостей. М. КАЛЯГІН.

— СУБОГА —

14 СІЧНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімнастика. 8.50 — «Виставка Буратино». 9.20 — «Діа пас, батьки». 9.40 — Музична програма «Ранкова пошта». 10.20 — «Раді і життя». 10.50 — «Розповіді про художників». 11.20 — Концерт художніх колективів Молдавії. 11.50 — «Що? Де? Коли?». Телевізійна. 12.55 — Тираж «Спортлото». 13.05 — «За вашими листами». Музична програма. 13.55 — «В гостях у казки». «Нові пригоди Кота в чоботях». 15.50 — «Здоров'я». 16.35 — Док. телефільм. 17.00 — Міжнародні змагання з лижного спорту. Стрибки з трампліна. (НДР). 17.30 — Мультифільм. 18.00 — Новини. 18.15 — «У світі творців». 19.15 — «Спадкоємці Мао». Частина I. «Боротьба за владу». 20.00 — Новорічний «Голубий вогник». (Новорічний). 21.00 — «Час». По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Телефільм «Веселка у степу». 10.30 — «Екран передового досвіду». 11.00 — Новини. 11.15 — «Суботній репортаж». 11.45 — Фільм «За лісами, за горами». 12.55 — «Доброго вам здоров'я!». 13.25 — Телефільм «Пасажир». 14.05 — Фільм-концерт. 14.50 — Тележурнал «Наука і життя». 15.20 — Для школярів. «Знай, люби, бережи». 15.50 — «Комсомольська традиція». 16.50 — «Закон і ми». 17.20 — «Пісні юності». Випуск 2. 17.50 — «Сатиричний об'єкт». 18.15 — «Старі надії». 19.00 — Вісті. 19.30 — «Актори і ролі». 20.15 — «Співає народний артист СРСР А. Мокренко». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Фільм «Король-олень». По закінченні — новини.

— НЕДІЛЯ —

15 СІЧНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімнастика для дітей. 8.55 — Концерт Державного народного хору Білоруської РСР. 9.30 — «Будильник». 10.00 — «Служу Радянському Союзу!». 11.00 — «Лауреати Державних премій СРСР 1977 року в галузі літератури, мистецтва і архітектури». 11.20 — Телефільм «Український лебідь». 12.30 — «Світова година». 13.30 — «Музичний кіоск». 14.00 — «Варшавська мелодія». Вистава. 16.10 — Міжнародні змагання з лижного спорту. Стрибки з трампліна. (НДР). 16.50 — «Міжна-

родна панорама». 17.20 — Естрадний концерт за участю артистів соціалістичних країн. 18.00 — Новини. 18.15 — Мультифільм. 18.40 — «Клуб кінополювання». 19.40 — Телефільм «Вічний пошук». 6 серія. 21.00 — «Час». 21.30 — «Фестиваль, конкурси, концерти...». По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — С. Прокоф'єв. Дитяча музика. 10.30 — «Телешкола механізатора». 11.00 — Новини. 11.15 — «Немає татимшич у майстрів». Конкурсна програма. 12.00 — «Телеслужба доброго настроя». 12.45 — «Палітра». 13.15 — Фільм для дітей. «Попелюшка». 14.35 — «Слава солдату». 15.35 — «Твої комсомольська юність». 16.10 — Док. телефільм. 16.30 — Для школярів. «Пароль». «Дружба». 17.00 — Чемпіонат СРСР з волейболу. Чоловіки. 18.00 — Інформаційна програма «Актуальна камера». 19.45 — «Неділяний сувенір». Музична розпачальна програма. 20.30 — «Алманах кінополювання». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Фільм «Від і до». По закінченні — новини.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.